

SNEMANDENS LÆNGSEL EFTER KAKKELOVNEN

En snemand kigger hver aften længselsfuldt ind ad køkkenvinduet på den varme, glødende kachelovn og forstår ikke, at denne længsel netop er det, der vil opløse ham. Inspireret af H.C. Andersens eventyr, Snemanden.

Der stod engang en snemand i en gård.

Han var ikke stor, men var ganske velskabt. To runde kugler oven på hinanden, en lille kulknep til mund, to stykker koks

til øjne og en gammel kost stukket ind i siden, som om han var en herre med stok. På hovedet bar han en gryde med buler, som kokkepigen havde grinet af, da hun satte den på ham.

»Nu ligner du en rigtig én!« havde hun sagt. Men hvem denne rigtige én var, vidste snemanden ikke.

Han vidste kun, at han stod i gården, og at sneen lå hvid og stille omkring ham. Han vidste, at tagrenderne havde istapper som orgelpiber, at brændeskuret knagede i frosten, og at stjernerne om aftenen kom frem én for én, som om nogen tændte små lys på himlens store juletræ.

Det var i dagene før jul.

Inde i huset var der travlhed. Døre gik op og i. Børn løb gennem køkkenet med røde kinder. Kokkepigen æltede dej, så melstøvet stod som en lille snebyge over bordet. Der blev kogt, stegt, hakket, rørt og smagt på maden. Fra skorstenen steg røgen stille op i den blå vinterluft.

Men det var ikke børnene, ikke kagerne, ikke engang den dejlige duft af kanel og nelliker, der optog snemanden mest.

Nej, det var noget ganske andet.

Hver aften, når mørket var faldet på, og gården blev blå som en gammel salmebog, vendte snemanden sine sorte øjne mod køkkenvinduet. For derinde stod kakkelovnen.

Åh, kakkelovn! Den var sort og rundbuet, med messinghåndtag, der blinkede i lyset. Bag den lille sprække i lågen glødede ilden rød og gylden. Undertiden sprang en gnist frem derinde, som en lille stjerne, der havde forvildet sig ned i kullet. Og når kokkepigen åbnede ovnlågen, kom der et skær ud i køkkenet, så kobbergryderne lyste som solopgange.

Snemanden så og så.

»Hvad er det?« spurgte han gårdhunden, som lå ved brændestablen og havde set adskillige vintre komme og gå.

»Det er kakkelovnen,« sagde hunden og gabte. »Den varmer. Den brænder. Den æder brænde og kul.«

»Den varmer,« gentog snemanden langsomt.

Ordet faldt ned i ham som en hemmelighed.

»Det må være det dejligste i verden,« sagde han.

»Det kommer an på, hvem man er,« sagde hunden.

»Jeg er en snemand,« sagde snemanden stolt, »og jeg føler, at jeg hører til derinde.«

Hunden lo ikke. Den så blot på snemanden med sine brune, trætte øjne.

»Du hører til herude,« sagde den, »i kulden. I sneen. Under stjernerne.«

»Men mit hjerte længes efter kakkelovnen.«

»Har du et hjerte?« spurgte hunden.

Det vidste snemanden ikke. Men noget måtte han have, for når han så ind på den røde glød, blev der en uro i ham. Det var ikke en smerte, og dog gjorde det ondt. Det var glæde.

»Jeg tror,« sagde snemanden, »at jeg har et hjerte af is.«

»Så skal du passe godt på det,« sagde hunden.

Den nat faldt der mere sne. Gården blev endnu hvidere, og snemanden blev endnu smukkere. Børnene kom ud næste morgen og satte en gulerod i hans ansigt.

»Nu har han næse!« råbte de.

»Han ser så venlig ud!« sagde den mindste pige.

Snemanden hørte meget gerne på børnene, men han tænkte kun på vinduet. På kakkelovnen der gemte sig derinde.

Da juleaften kom, var huset fuld af lys. Inde i stuen stod juletræet, og snemanden kunne lige se det gennem en åben dør. Det strålede med lys, kræmmerhuse, flettede hjerter og små engle af papir. Børnene sang, og de voksnes stemmer blandede sig med deres, som mørke bånd i en lys vævning.